

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 446/2016
11.05.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног З.К., због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног З.К., адв. Д.Л. и адв. В.Л., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији К 2042/10 од 09.07.2015. године и Вишег суда у Сремској Митровици 1Кж1 259/16 од 17.02.2016. године, у седници већа одржаној дана 11.05.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног З.К., адв. Д.Л. и адв. В.Л., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији К 2042/10 од 09.07.2015. године и Вишег суда у Сремској Митровици 1Кж1 259/16 од 17.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији К 2042/10 од 09.07.2015. године, окривљени З.К. оглашен је кривим због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 6-шест месеци.

Окривљени је и обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 3.600,00 динара и на име трошкова паушала износ од 15.000,00 динара, у укупном износу од 18.600,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

На основу члана 258. став 4. ЗКП оштећени АД „Ж.С.“ И. за остваривање имовинскоправног захтева упућен је на парницу.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици 1Кж1 259/16 од 17.02.2016. године, одбијена је као неоснована жалба бранилаца окривљеног З.К., адв. Д.Л. и адв. В.Л., а пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији К 2042/10 од 09.07.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда браниоци окривљеног З.К., адв. Д.Л. и адв. В.Л., поднели су захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде и одбије оптужбу према окривљеном или пак исте укине и предмет врати на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног З.К., адв. Д.Л. и адв. В.Л., је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП може преко браниоца, поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Захтевом за заштиту законитости бранилаца окривљеног З.К., истиче се да је првостепени и другостепени суд доношењем правноснажних пресуда учинио повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, када је нашао да се у радњама окривљеног стичу законска обележја кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4. КЗ. При том суд није применио одредбу члана 61. став 6. Кривичног законика који је важио у време извршења кривичног дела, јер је, по наводима захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног за исте радње продуженог кривичног дела окривљени већ раније био осуђен и да се као основ за оцену пресуђене ствари узима део радњи окривљеног за кривично дело које није квалификовано као продужено кривично дело, са којим радњама се врши поређење дела радњи за које је окривљени осуђен раније правноснажном пресудом, а које такође нису квалификоване као део продуженог кривичног дела. На овај начин се питање правне оцене кривичног дела и примена блажег закона везује за чињенична питања радњи извршења кривичног дела, па се тако у поднетом захтеву оспорава чињенично стање утврђено у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа, из којих разлога сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Надаље, захтевом се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, тј. да се у конкретном случају ради о правноснажно пресуђеној ствари.

По налажењу Врховног касационог суда захтевом се оспорава чињенично стање утврђено у правноснажним одлукама.

Наиме, из списка предмета произилази да је бранилац окривљеног З.К., адв. Д.Л. у завршној речи на главном претресу одржаном пред Основним судом у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији дана 09.07.2015. године навео да се у конкретном случају ради о продуженом кривичном делу и правноснажно пресуђеној ствари, а да при том током кривичног поступка није тражио и предлагао да се изврши увид у пресуду којом је окривљени за исто кривично дело оглашен кривим. Предлог да се изврши увид у пресуду Првог основног суда у Београду К. 1723/10 од 31.01.2011. године којом је окривљени, по тврдњи браниоца за исто кривично дело већ оглашен кривим, бранилац је ставио тек након правноснажности пресуде. Будући да сходно одредби члана 15. став 2. ЗКП, суд је у обавези да изводи доказе на предлог странака, то у конкретном случају, да би се евентуално утврдило да ли се ради о продуженом кривичном делу и пресуђеној ствари, суд није био дужан да по службеној дужности прибавља доказе, који нису предлагани.

Дакле, у поднетом захтеву само су формално означене повреде закона из члана 439. тачка 2) и члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП због којих повреда је подношење захтева дозвољено, док се у суштини указује на погрешно утврђено чињенично стање и оцену доказа од стране првостепеног и другостепеног суда, из којих разлога сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев бранилаца окривљеног З.К., адв. Д.Л. и адв. В.Л., на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.